

Проте Блікс на цьому не спинялася. Вона поєднувала людей попри їхні страхи, та ніколи не опускала рук. Стара дивачка часом командувала ними більше, ніж мною. Вона казала, що любов руйнує будь-які перепони на своєму шляху й перевертає світ догори дригом. Ми повинні любити попри страх і розчарування. Часом ми зазнаємо краху в любовних справах, але мусимо набратися хоробрості — і спробувати знову. І, якщо потрібно буде, зробити це знову. Блікс казала, що всі ми та кожен із нас створений, щоб його любили й цінували, тож годі бути боягузами.

Вона наполягала, що любов з'єднує людей, а чудеса чекають на нас, якщо ми відкриваємося коханню та не зачиняємо своїх сердець. Любов — найбільший людський дар і єдине, чого не можна в нас відібрати.

Значу, що, як на мене, роман *не повинен* містити якісь вказівки чи рекомендації. Я, скажімо, ніколи не читаю книжок, які втовкмачують мені, як жити, навіть якщо ті поради стосуються кохання. На мою думку, читання художньої літератури — це вже сама собою велика радість, адже ми можемо чкурнути в інший світ, трішки пожити в голові героїв і поглянути на речі іншими очима. Власне, це все, чого я очікую від книжки. Тому й сама пишу, адже мені судилося проживати лише одне життя, а кортить побачити й відчути значно більше.

Щиро сподіваюся, що вам сподобається історія Блікс про те, як вона знайшла послідовницю для своєї дивачуватої місії поширювати любов, і, можливо, вона вас навіть повеселить. Якщо так, уявіть, як посеред ночі мене збудила старенька жінка зі словами: «Прокидайся і послухай-но мене. Я зараз на різдвяному чаюванні, зі мною теревенить якийсь скиглій, від якого мене ось-ось знудить. Ти мусиш все це негайно записати!»

Найдивніше те, що я послуhalася. Ввімкнула світло, дістала ручку, аркуш паперу й почала писати. Сподіваюся, Блікс надихне і вас увімкнути світло, коли ви потребуватимете надії та любові, а на іншому боці океану засяє крихітний вогник, який з'єднає наші душі.

Приємного читання й безмежного вам кохання у житті!

З любов'ю
Медді

Розділ перший

БЛІКС

Дарма я сюди прийшла. Ще навіть п'ятої години немає, а я вже мрію про миттєву безболісну кому: як я театрального паюся на підлогу, руки й ноги смикаються, очі закриваються.

Розумієте, щороку моя племінниця, Венді Спінакер, влаштовує чаювання після Різдва. Тобто вимагає від людей, котрі насилу оговталися після тижнів святкових закупів, вечірок і похмілля, *ще раз* одягнути червоні светри й штани та годинами стовбичити в її вітальні, зітхати над дорожезними різдвяними прикрасами й відремонтованим маєтком і пити незрозумілі червоні коктейлі, що розносять на тацях старшокласники у формі офіціантів.

Судячи з усього, нас тут зібрали, щоби племінниця вкотре нагадала почесним жителям містечка Ферлейн, штат Вірджинія, про свою вельми імениту й заможну персону, на думку якої слід обов'язково зважати. Благодійниця та голова мало не всього в окрузі. Відверто кажучи, мені ніколи не вдавалося втримати в голові той перелік.

Мені так і кортить підвестися й запитати її гостей: «Кого з вас за останні кілька годин охопило збайдужіння та відчай? Чи ніхто часом не хоче разом зі мною завзято станцю-

вати?» Впевнена, охочі знайшлися б, та потім племінниця наказала б убити мене в моєму ж ліжку.

Живу я далеко, та й стара вже, тож навіть і не збиралася приїздити. Власне, здебільшого мені вдавалося уникати цих зібрань, але цьогоріч Гаунді наполіг. Сказав, що я шкодуватиму, якщо не побачуся востаннє із сім'єю. Так уже повелося, що Гаунді переймається, щоб ні про що не довелося шкодувати на смертельній постелі. Гадаю, в його уяві кінець життя — це як завершення вдалого роману: красива обгортка з бантиком і прощення всіх гріхів. Хоча правда зовсім інакша.

— Я поїду, — врешті-решт погодилася, — але про хворобу не розповідатиму.

— Коли вони тебе побачать, самі здогадаються, — відказав він.

Та ніхто, звісно ж, ні про що *не здогадався*.

Найгірше те, що цьогоріч мій двоюрідний онук Ноа заручився, тож тепер ми змушені чекати мало не вічність, доки він приїде на вечірку зі своєю нареченою аж із Каліфорнії, щоб відрекомендувати її вищому товариству.

— Вони познайомилися на конференції. Гадки не маю, як цій крутихвістці вдалося затягнути його у свої тенета, — жалілася мені Венді по телефону. — Підозрюю, вона невеликого розуму. Помічниця вихователя в дитячому садку, що ще додати. Про сім'ю нема що й сказати. Батько працює в галузі страхування, а мати, як я зрозуміла, ні риба ні м'ясо. Вони з «Флариди». Це вона так каже: «Флариди».

Я все міркувала й намагалася зрозуміти, як саме тлумачить Венді слово «крутихвістка». Не сумніваюся, мене вона охарактеризувала б не кращим слівцем. Власне, всі вони й досі вважають мене білою вороною, з якою слід пильнува-

ти. Зухвала Блікс. Вони не зносять мене за те, що я забрала свою спадщину й переїхала до Брукліну. Це, на їхню думку, цілковито неприйнятно, адже там мешкають жителі Півночі.

Озираюся будинком, який колись був нашим родинним маєтком і передавався від покоління до покоління, від однієї улюбленої доньки до іншої (мене, звісно, оминули), й щосили намагаюся не звертати уваги на негативну енергетику, що сновигає уздовж плінтусів. Триметрова штучна ялинка зі скляними розписними кульками від Крістофера Радко й мерехтливими гірляндами намагається всіх запевнити, що тут панує затишок і гармонія. Та мене не обдуриш.

Сім'я гнила зсередини, і цього не приховати ні за якими прикрасами.

Я бачу речі такими, якими вони є, навіть під мішурою та лицемірством. Досі пам'ятаю, яким величним був цей будинок, поки Венді Спінакер не вирішила викинути тисячі доларів на псевдореставрацію фасаду.

Але саме це відмінно характеризує філософію життя родини: позамазувати дірки та підштукатурити, а потім натерти до блиску. Та я знаю, що за всім тим ховається.

До мене підходить підпийлий джентльмен похилого віку й починає розповідати про угоди зі злиття та поглинання банків, які він підписав, а ще про те, що ніхто, крім моєї племінниці, не зумів би приготувати валлійського кролика* так, щоб грінки смерділи брудними шкарпетками. Я вже хочу бовкнути, що цілковито з ним згодна, але потім таки докумекую, що про грінки і шкарпетки він не сказав ні слова. У приміщенні

* Валлійський кролик (англ. *Welsh rarebit*) — грінки або скибочки підсмаженого хліба з розплавленим сирним соусом (*прим. пер.*).

гамірно та душно, а в чоловіка ще й смердить із рота, тож я мрію, щоб він якнайшвидше кудись зник. І вже наступної миті чолов'яга дає мені спокій.

Що не кажи, а в мене таки чимало талантів.

І от за хвилину до того, як гості впали в розпач і влаштували справжню пиятику — о диво-дивина! — різко відчиняються вхідні двері, й вечірка знову оживає, немов хтось під'єднав її до блока живлення.

Молодята приїхали!

Венді мчить до дверей, плескає в долоні й вигукує: «Увага! Усім увага! З моїм любим і неповторним Ноа всі ви, звісно, знайомі. А зараз дозвольте відрекомендувати вам його прекрасну наречену, Марні Макгров, яка невдовзі стане нашою *дорогою* невісткою! Вітаю, люба!»

Квартет у кутку вітальні починає вигравати «Весільний хор» Вагнера, гості злітаються до молодят, вітаються з ними, тиснуть руки та, ясна річ, затуляють від мене пару. Чую, як Ноа красномовно й емоційно оповідає про переліт і затори — це ж треба, він, як ніхто інший, успадкував притаманне родині вихваляння та браваду, — доки його наречену обіймають і притискають, немов вона якийсь товар, користуватися котрим можуть геть усі. Витягнувши шию та повернувши голову трохи праворуч, я нарешті бачу її. Власне, дівчина досить мила: висока, струнка, рум'яні щічки, світле волосся. У неї на голові красується блакитний берет, зсунутий трохи набік. Він ніби додає грайливості й безтурботності, яких зазвичай не знайдеш на вечірках Венді.

А потім я помічаю в ній ще щось. Щось таки є в тому, як вона зиркає з-під довгого білявого чубчика. Раптом її очі зустрічаються з моїми, і, присягаюся, між нами пробігає якась невидима іскра. Я вже хотіла була підвестися з дивана,

але передумала. Так і сиджу, заплющивши очі й стиснувши пальці.

Я її *знаю*. Господи, це ж треба, я звідкілясь її *знаю*.

За якусь хвилину мені нарешті вдається опанувати себе. Зрештою, цілком імовірно, що я помилилася. Та й як таке можливо? Але ні, помилки немає. Це правда. Марні Макгров стоїть тут точнісінько так, як колись я, молода й красива, намагаючись опиратися навалі надмірної претензійності жителів Півдня. Я бачу її молодою й старою водночас, і моє серце калатає, як у ті далекі часи. «Ходи-но сюди, люба», — пошепки кажу я й усміхаюся до неї.

То *от* чому я тут. Не для того, щоби покласти край нескінченним родинним чварам. І вже точно не для того, щоби пити ці безглузді коктейлі чи повернутися до свого коріння.

Мені судилося стріти Марні Макгров.

Кладу руку на живіт, саме туди, де з минулої зими росте куляста пухлина. Щільне тверде утворення, яке, як я вже знаю, забере в мене життя ще до настання літа.

«Марні Макгров, ходи до мене. Мені стільки всього потрібно тобі розповісти».

Проте не зараз. Пізніше. Треба трішки зачекати. Адже коли тебе знайомлять із гречним південним товариством, до якого належить твій обранець, слід дотримуватися особливого етикету. І от, не витримавши тиску й надмірної уваги, Марні Макгров нервує й метушиться, а потім припускається жахливої помилки — відмовляється пригоститися Вендіними сирними грінками. І хоча я зовсім її не знаю, вже лише через цей єдиний вчинок вона починає мені подобатися ще більше. Спершу майбутня невістка ввічливо хитає головою, коли їй тицяють під ніс тарілку, і каже, що не голодна. Та Венді одразу ж впивається в неї уїдлигим поглядом і стверджує,

що це неправда, бо ж молодята провели в дорозі не одну годину, а ще вона звідкілясь знає, що вони не снідали й не обідали, а їли лише горішки в літаку.

— Дорогенька, ти повинна їсти! — бідкається Венді. — Бідолашна, аж кістки світяться!

Заплющую очі. Марні тут не більше як десять хвилин, а її вже охрестили «бідолашною». Дівчина тягнеться тремтячою рукою до пригощень та бере скон^{*} і одну червону виноградинку. Та, на жаль, вона робить неправильний вибір.

— Ні-ні-ні, моя люба, бери валлійського кролика, — наполягає Венді.

Цей її тон я чудово знаю. Треба ж таке, Ноа забув попередити кохану, що сімейне право *вимагає* від кожного гостя скуштувати сирну грінку, а потім несамовито вихвалити її неймовірні смакові якості. До того ж слід підкреслити, що цьогоріч грінка *значно* смачніша, ніж торік.

А потім Марні затинаючись каже те, що позначиться на всій її подальшій долі:

— Вибачте, але я не їм кролятини.

Я прикриваю рота рукою, щоб ніхто не помітив моєї широкої усмішки.

Очі племінниці спалахують гнівом, вона вичавлює із себе хриплий смішок і голосно мовить:

— Дорогенька, а звідки ти взяла, що у *валлійському кролику є кролятина*? Заради всього святого, тільки не кажи, що не знаєш цієї страви!

Тут уже всі гості починають уважно спостерігати за тим, що відбувається.

— Вибачте, я не... Перепрошую.

^{*}Скон — загальна назва британського солодкого печива (*прим. ред.*).

Але запізно. Слово — не горобець, вилетить — не спіймаєш. Тарілку забрали, Венді лиш хитає головою та повертається до своїх гостей, а ті, своєю чергою, — до перерваних розмов. Венді довго не може заспокоїтися, ходить ображена. *Ох ця сучасна молодь. Ніяких манер.*

А куди ж подівся Ноа — рятівник і захисник Марні? Нахилию голову й бачу його з найкращим другом, Саймоном Віпплом, у суміжній із вітальнею більярдній. Обидва регочуть, немов два лошаки, з незрозумілого й безглузлого Віпплового жарту.

Підводжуся і йду виручати Марні. Розчервоніла, вона стоїть уже без берета, пасма білого волосся злегка сплуталися і спадають на плечі. Безперечно, її зачіска також не сподобалася Венді. Для пляжу згодиться, а от для світської вечірки точно ні. Особливо, коли йдеться про щорічне чаювання після Різдва, де зібралися всі шишки Ферлейна, штат Вірджинія.

Провівши Марні до дивана, запрошую її сісти. Вона опускається поруч зі мною і притискає пальці до скронь.

— Вибачте, оце так ганьба. Яка ж я дурепа!

— Припини, — заспокоюю її. — Дорогенька, нічого ганебного не сталося.

Дивлячись їй в очі, помічаю, що Марні нарешті зрозуміла, скількох помилок уже встигла припуститися. Окрім ляпсусу з грінками, вона ще й убралася зовсім недоречно як для такої вечірки. Чорні вузькі штани! Сорочка-туніка! Довгонога Марні Макгров зі сплутаним медовим волоссям і довгим чубчиком у своїй сірій сорочці без жодної блискітки видавалася білою вороною в юрбі червоних класичних кашемірових светрів, охайних зачісок і сережок із Санта-Клаусом. Цим вона ніби відмовилася визнавати, що Різдво — найсвятіше з усіх свят, а чаювання після Різдва — найкраща різд-